

SENTÈNCIA 06-95 DE 27 DE MARÇ DE 1995

Violació.- Abusos deshonestos.- Error en l'apreciació de la prova.- Infracció de norma penal substantiva.- Narració dels fets.

Ponent : M.I. Sra. Marie CONTE

ANTECEDENTS DE FET

I.- RESULTANT: que per sentència de data 24 de novembre de 1994, el M.I. Tribunal de Corts ha declarat Antoni A. A.D.S. culpable d'un delictes continuat de violació en la persona de la seva filla, Sofia Mònica D.O.R.A., i d'un altre delictes d'abusos deshonestos en la persona de la seva filla, Zulmira Luisa D.O.R.A., sense la concurrència de circumstàncies modificadores de la responsabilitat penal, i l'ha condemnat a la pena de set anys de presó ferma, i a la pena accessòria de privació dels drets de la pàtria potestat.

II.- RESULTANT : que el lletrat Sr. Joan Pere Augé Sánchez, advocat d'Antoni A.D.S., a interposat un recurs de suplicació contra dita sentència ,fonamentat en els motius previstos als apartats 5 i 7 ,de l' article 3 del Decret de 13 de juliol de 1990: - error en l' apreciació de la prova; -infracció en la sentència d'una norma penal substantiva per interpretació errònia, i l'aplicació indeguda de la mateixa. Fa valer, per tal de recolzar el primer motiu de recurs que el Tribunal de Corts no ha tingut prou en compte els elements de biografia del processat, marcats tant a Portugal com a Andorra per l'existència de problemes econòmics i familiars greus, i antecedents psiquiàtrics severos que han requerit un seguiment mèdic d'ençà de l'edat de 24 anys, i un tractament medicamentós, continuat fins avui dia, a base d'ansiolítics . S'observa que d'ençà de la seva arribada a Andorra, la pràctica d' una feina penosa i la defunció del seu pare, han provocat la persistència d' aquests trastorns, els quals es van agreujar quan la seva esposa va començar, l'any 1989, a treballar de nits, deixant Antoni A. sol i desemparat.

Estima que el Tribunal de Corts ha apreciat de manera errònia i incompleta, l'informe pericial psiquiàtric no retenint sinó que "l' encausat no presenta cap trastorn de la personalitat que alteri les seves capacitats cognitives i volitives , i que té plena consciència i judici crític dels fets realitzats", llavors que el Dr. Cabeza fa esment d'una estructura ansiosa i depressiva de caràcter

histeriforme, i trets psicòtics moderats, així com " d'alteracions severes a l'àrea de la sexualitat amb el diagnòstic de pedofília", que nombrosos autors autoritzats en el món de la psiquiatria i nombrosos juristes consideren com una malaltia mental.

En conclusió, d'una banda l'inculpat pateix una malaltia mental, d'altra banda que l'examen psiquiàtric realitzat en curs de la informació és insuficient, i hauria hagut d'ésser objecte d'un contraperitatge. Produeix a aquests efectes un informe establert a la seva demanda pel Doctor Ortega Monasterio, psiquiatra a Barcelona. Afirmar per fi que el Tribunal de Corts ha apreciat de manera errònia el valor de les declaracions fetes arran de la vista oral, negligint en particular les de la seva filla més gran, Sofia, que ha negat l'existència de fel.lacions, i de l'encausat, que les ha fermament contestades, per privilegiar les declaracions recollides pels Serveis de Policia arran de l'enquesta, que poden resultar, per la víctima, d'un esperit de venjança, i pel processat de pressions i manipulacions destinades a confirmar les declaracions de les demandants. En dedueix que la víctima i Antoni A. havent-se desdit de llurs declaracions, la prova no ha pas estat feta de l'existència de fel.lacions.

En defensa del segon motiu de recurs (infracció d'una norma legal substantiva), fa valer, que, en la hipòtesi en què seria establerta l'existència de fel.lacions, aquests fets entrarien en una qualificació penal d'abusos deshonestos de l'article 210 del Codi Penal. Considera que el terme "accés carnal" utilitzat a l'article 204 del Codi Penal que defineix i reprimeix el delictes de violació, s'aplica exclusivament als actes de penetració vaginal. Considera que el Tribunal de Corts estableix un paral·lel amb l'article 209 que empra el terme general "d'actes de penetració sexual", però es refereix als actes sexuals perpetrats sobre persones del mateix sexe, i que la referència a les legislacions dels països veïns, no pot, si tenim en compte l'especificitat de la legislació andorrana, influir sobre la qualificació dels fets.

Observa, en conclusió, que el processat ha de beneficiar-se de l'aplicació dels articles 19.2 i 20 del Codi Penal que preveuen que el Tribunal prescriurà l'internament en un centre adequat de la persona que comet un delictes en estat d'alienació mental exemptant-lo de la seva responsabilitat penal.

Subsidiàriament demana que sigui aplicat l'article 53 del Codi Penal que preveu la reducció de la pena màxima prevista (sigui, en aquest cas, 6 anys per l'únic delictes d'abusos deshonestos) quan el delinqüent pateix d'una malaltia mental que constitueix una circumstància atenuant,

i que per fi la pena establerta es compleix en major part sota el règim de la presó condicional qualificada.

III.- RESULTANT : que el Ministeri Fiscal s'oposa al recurs de suplicació i demana la confirmació de la sentència del Tribunal de Corts. Observa que el peritatge psiquiàtric presentat per l'advocat del processat arran de la vista oral no té cap valor de prova.

FONAMENTS DE DRET

I.- CONSIDERANT: que el recurs de suplicació interposat per Antoni A., reposa sobre dos motius, que convé d'apreciar, en l'òptica d'una lògica del raonament en l'ordre següent :

1. que la sentència recorreguda ha estat qualificada de manera exacta els fets reprotxats al processat.

2. que aquesta sentència ha fet una justa apreciació dels elements relatius a la personalitat de l'encausat , en vista de la determinació de la pena.

II.- CONSIDERANT: que l'article 204 del Codi Penal defineix la violació com "l'accés carnal amb una dona contra o sense la voluntat", que el principi d'interpretació estricte de la llei penal s'oposa a una interpretació restrictiva dels textos que preveuen i reprimeixen les infraccions, que el terme "accés carnal no pot ésser assimilat a l'acte de penetració vaginal sota pena de limitar-ne l'abast i d'anar en contra de la voluntat del legislador el qual, intencionadament, no ha definit la violació per terme més precís de "penetració vaginal", que en aquestes condicions el terme "accés carnal" utilitzar a l'article 204 s'ha de comprendre com tot acte de penetració sexual, que sigui comès per via anal, vaginal o bucal, que, al capdevall les legislacions penals espanyoles i franceses, on els conceptes són prop del dret andorrà, reprimeixen, sota la qualificació de violació tot acte de penetració sexual , sigui de la mena que sigui, perpetrat contra la persona d' altri i contra la seva voluntat, que en l'estat d'aquests principis el Tribunal de Corts estima a bon dret que un acte de fel.lació comès en les condicions previstes a l'article 204 del Codi Penal ha d'ésser qualificat de violació.

III.- CONSIDERANT: d'altra banda, que la relació dels fets, en la sentència del Tribunal de Corts és molt precisa, que el Tribunal exposa de manera detallada les raons que l'han dut a estimar establerta l'existència de fel.lacions imposades per Antoni A. a la seva filla menor Sofia, saber les declaracions d'aquesta als Serveis de

Policia en termes que permeten de no dubtar de la veracitat de les seves paraules (la menor no empra el mot "fel.lació" sinó que descriu l'acte que ha sofert: xupar el penis"), declaracions reiterades davant del Batlle, les confessions fetes durant l'enquesta per Antoni A. mateix, i confirmades també davant del Batlle, de les quals el processat pretén, de manera de tot gratuïta i sense fonament, que li han estat extorguïdes pels Serveis de Policia, que el Tribunal de Corts tenia la facultat de privilegiar aquestes declaracions espontànies i concordants, més aviat que les denegacions emeses per la víctima i el processat al moment de la vista oral, les quals ha pogut legítimament pensar que resultaven d'una banda de la voluntat d'Antoni A. de sostreure's a les sancions incorregudes pel molt greu delictes de violació, d'altra banda del sentiment de culpabilitat que senten les joves víctimes, que pensen haver exposat, denunciant-lo, l'autor d'aquest delictes a la sanció judicial, que en aquestes condicions no pot retreure a la sentència recorreguda d'haver considerat establert contra Antoni A. el delictes de violació comès en una menor de 14 anys.

IV. -CONSIDERANT: que el peritatge realitzat pel doctor Cabeza dona compte de manera complerta dels antecedents mèdics d'Antoni A. i en particular dels seus antecedents psiquiàtrics, que el perit precisa en les seves conclusions que el processat, tot presentant una desviació de les conductes sexuals, amb diagnòstic de pedofília, no presenta cap trastorn de la personalitat de naturalesa a alterar les seves facultats de comprensió o la seva voluntat, que no pateix cap alienació mental i té plena consciència del caràcter reprensiu dels seus actes i de les sancions a les quals aquest l'exposen, que en psiquiatria, les perversions tals com la pedofília, no són considerades com una alienació mental, de naturalesa a justificar una exoneració del subjecte de la seva responsabilitat penal, que l'estructura ansiosa i depressiva, associada a lleugers trets psicopàtics apercebuts pel perit, no és pas tampoc considerada pels especialistes com una malaltia mental, l'individu que en pateix tenint plenament consciència del seu estat, i de la necessitat per ell de seguir una teràpia, que d'altra banda el peritatge produït en la vista de data 22 de febrer de 1995 per l'advocat del recurrent no té cap valor de prova, ja que és redactat sobre la base de documents per un psiquiatra que no ha conegut personalment l'encausat, que a més els trastorns presentats per aquest com a resultat de la seva encarceració es relacionen amb modalitats d'execució de la pena, i no influencien sobre la seva responsabilitat penal, la qual ha d'ésser apreciada al moment dels fets que, doncs, és justificada la decisió del Tribunal de Corts pel que es refereix al rebuig de l'aplicació dels articles 19.20,i53.20 del Codi Penal

V.-CONSIDERANT: per fi que Antoni A., incorre, pels fets dels quals ha estat reconegut culpable, amb una pena de 12 anys de presó , que el Ministeri Fiscal ha requerit contra ell una pena de 10 anys de presó, que el Tribunal de Corts, a qualificat d'extrema gravetat per les víctimes i la societat dels fets comesos per l'inculpat de manera repetida durant diversos anys, i sobre les seves dues filles, l'ha condemnat a la pena de set anys de presó, que té en compte, doncs, contràriament al que pretén el processat, la biografia de l'interessat i la seva personalitat i apareix en l'estat de les precedents observacions, totalment justificada.

VI.- CONSIDERANT: que en aquestes condicions la sentència del Tribunal de Corts ha de ser confirmada.

Vist la legislació vigent, i els Usos i Costums aplicables a la present causa,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1- Desestimar el recurs de suplicació articulat per la defensa del processat Antoni A. A. D.S.

2- Confirmem la sentència dictada pel M.I. Tribunal de Corts de data 24 de novembre de 1994,i condemnem el recurrent al pagament de les despeses processals causades pel recurs

Així, per aquesta nostra sentència, jutjant, ho pronunciem, manem i signem.